

GAZETA HÂRTIBACIULUI

PUBLICAȚIE LUNARĂ A ASOCIAȚIEI „VALEA HÂRTIBACIULUI” ÎN COLABORARE CU PRIMĂRIA ORĂȘULUI AGNITA

„Și care va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă” Marcu, 10.44

NUMĂRUL 123, AUGUST 2016
APARE LA AGNITA - PREȚ: 1 LEU

Din SUMAR

De la Poliție ...

- pag. 2

Editorial ...

- pag. 2

**MOCĂNIȚĂRII N-AU
VACANȚĂ...**

- pag. 2

„Sântămăria ai Mică”

- pag. 2

**La Săsăuș, Camil Petrescu
a oprit timpul în loc**

- pag. 3

IGHIȘUL VECHI

- pag. 4

**ULTIMA ȚESĂTOARE DIN
ALȚINA**

- pag. 4

**ORTODOXIA
PE VALEA
HÂRTIBACIULUI**

- pag. 5, 6

**Tăierea Cinstului Cap al Sfântului
Prooroc Ioan Botezătorul**

- pag. 5

Editorial

**Într-o lume de războaie, fiți
pacea copiilor pe care-i creșteți!**

- pag. 5

DORIRE...

Daniela Pănăzan Lorinczi

- pag. 5

Rațiune pentru orice

- pag. 6

**Merghindeal, satul de pe
Valea Zăgazului**

- pag. 6

**Foldor Cules de Mircea
Drăgan Noiștețeanu**

- pag. 7

„PE FIRUL VIETII”

de Simion Hudea

- pag. 7

În catedrala glaciară urc

Francisc Lorinczi

- pag. 7

Privirea ta, mamă!

Ioan Gligor Stopiță

- pag. 7

A șaptea privire

Dan Herciu

- pag. 7

Toamnă relativă

Ioan Gyuri Pascu

- pag. 7

ȘEDINȚA ORDINARĂ A CONSILIULUI LOCAL AGNITA

În sala mare de ședințe a primăriei Agnita a avut loc ședința ordinară a Consiliului Local convocată de primarul orașului Ioan Dragoman.

Pe ordinea de zi au fost prevăzute trei proiecte de hotărâre, două inițiate de Primar și una de comisia juridică a Consiliului Local

Primul proiect de hotărâre, inițiat de Primar a fost aprobarea „Regulamentului privind stabilirea unor măsuri pentru gospodărirea localității precum și constatarea faptelor ce constituie contravenții și sancționarea acestora”. Proiectul amplu și stufos cu 10 capitole și 32 de articole, completate cu o mulțime de precizări, a dat naștere unor discuții aprinse, cu completări și amendamente, care urmează să fie aduse la cunoștința agnițenilor prin site-ul Primăriei orașului.

Al doilea proiect s-a referit la rectificarea bugetului prin realocarea unor sume economisite în primul semestru al anului.

Prin aceste rectificări se vor face reparații curente la străzi, în valoare de 151 mii lei și 125 mii lei se vor aloca SC Eco Valea Hârtibaciului.

Ultimul proiect inițiat de Comisia Juridică a Consiliului Local s-a referit la aprobarea regulamentului de funcționare a Consiliului Local Agnita. Regulamentul a fost aprobat în unanimitate.

Înainte de începerea ședinței, directorul Spitalului Orășenesc, Nicolae Prișcă le-a cerut membrilor Consiliului Local un acord de principiu pentru a solicita fonduri în vederea reluării lucrărilor la clădirea din curtea spitalului. În această clădire rămasă neterminată din 2011 directorul vrea să amenajeze apartamente de serviciu pentru medici, un laborator de patologie și să extindă activitățile spitalului. Consilierii au aprobat solicitarea directorului.

I. B.

CÂȘTIGĂTOAREA DIN MARPOD

Concursul Național „Impuls Perpetuum” a reunit la Călărași pe cei mai buni elevi din județele țării, pasionați de fizică și chimie, la a XXIV-a ediție organizată pentru elevii de gimnaziu din lumea satelor.

Printre cei 112 concurenți s-a aflat și Talpoș Nineta Mihaela, elevă din clasa a VIII-a de la Școala Gimnazială Marpod, câștigătoare a fazei județene a concursului.

La Călărași au fost 54 de concurenți la nivelul claselor a VII-a și a VIII-a care au susținut la proba teoretică câte 3 probleme de fizică și 2 de chimie, și câte o probă de laborator la fiecare materie.

Eleva din Marpod a obținut o mențiune și o diplomă pentru cel mai bun punctaj la proba experimentală.

La bucuria Mihaelei s-a adăugat și satisfacția profesoarei de chimie de la gimnaziul din Marpod, Prepeliță Mioara care a pregătit-o pentru concurs, ajutată de profesoara de fizică Neofit Cristina de la Colegiul AT Laurian din Agnita.

Felicitări câștigătoarei și celor care i-au fost alături.

I. Bârsan

Sibieni din Merghindeal, eroi în Italia

Românii care locuiesc în Italia nu au stat cu mâinile în sân după cutremurul de săptămâna trecută. Printre cei care au dat ajutor pentru găsirea supraviețuitorilor se numără și frații Marian și Daniel Chiriluş, originari din Merghindeal (județul Sibiu). Au scos nouă oameni de sub clădirile prăbușite în satul San Lorenzo. În ciuda faptului că zece români și-au pierdut viața în urma seismului puternic de joia trecută, majoritatea conaționalilor ce locuiesc în peninsula au scăpat cu viață.

Cei care au reușit să iasă din case înainte ca acestea să se dărâme nu au stat degeaba și au sărit în ajutorul celor care au rămas capturați sub ruine.

Printre salvatori se numără și doi frați din județul Sibiu. Daniel și Marian sunt acum văzuți ca niște eroi în localitatea

San Lorenzo și asta pentru că cei doi au reușit să salveze de la pieire nouă persoane ce se aflau captivate sub dărâmături. Cei doi au stat de vorbă cu o echipă a canalului Digi 24 și au mărturisit că au trăit clipe de groază și au văzut lucruri care încă îi impresionează foarte tare, chiar și la câteva zile după seism.

„Suntem de loc din Sibiu, din Merghindeal. Sunt de vreo zece ani în Italia. Suntem toată familia. Mama, fratele, tatăl și o soră mai mică. (...) A fost groaznic. Niște vecini nu puteau să iasă din casă. Fratele meu a rupt ușa și i-am scos pe toți afară din casă. Apoi mai era o familie cu doi copii pe care i-am scos și pe ei. În apropiere era o româncă cu doi copii, iar tot acolo în apropiere altă familie cu copiii. Dacă vezi lumea că moare eu cred că frica o lași deoparte. Oricine ar fi fost în locul meu cred că ar fi făcut la fel. (...) „Nu mă simt mândru. Nu mă simt nimic. Simt că am putut să ajut și mă bucur că i-am ajutat. Nu am cu ce să mă laud. Am făcut o faptă bună. Mai mult de atât, nimic”, a povestit Daniel pentru digi24.ro.

„Noi cum am ieșit, imediat după s-a prăbușit totul la pământ. Am apucat să ieșim în piață”, povestește și fratele Daniel.

Italianii sunt impresionați de gestul făcut de cei doi frați. „Românii au fost primii care au ieșit când a avut loc cutremurul. Au fost primii care au venit. Daniel și fratele său, doi băieți români. Au fost fantastici. Împreună am bătut la ușa aia de acolo, a ieșit mama, mai întâi am scos copiii, apoi după ce am scos-o pe mamă, a căzut toată casa”, a povestit Mauro, salvator voluntar.

Sursa: Digi24.ro

Editorial ...

Vremea frumoasă m-a îndemnat să bat iarăși coclaurile din jurul orașului. Acum, e drept, unele numai coclauri nu mai sunt. Acolo unde terenul a permis coclaurile s-au transformat în lanuri de cereale și porumb sau în plantații de cartofi ori alte legume. Se vede mâna gospodarului, de regulă proprietarul terenului.

Privind orașul de pe dealul Vărdului mă gândeam că arată ca o mică bijuterie pe care nu ai cum să nu o îndrăgești. Este adevărat, este un oraș mic și izolat. Departe de orașe mari și cu puține oportunități atât pentru tineri cât și pentru cei maturi. Un oraș unde să te retragi la pensie.

Cum ar fi, însă, dacă am putea să preschimbăm aceste dezavantaje în avantaje? Suntem departe de orașe mari cu oportunități de școlarizare și muncă. Dar, dacă am fi o localitate turistică, asta ar fi un avantaj, nu? Un loc liniștit, fără trafic intens, departe de zgomotul civilizației, în mijlocul unui peisaj superb, unde să nu fii de găsit nici cu mijloacele moderne de comunicații ...

În jurul orașului au apărut oaze de liniște care oferă locuri de cazare în condiții deosebite. La Veseud, la Gherdeal, la Dealu Frumos, la Hosman. În oraș nu găsești, din nefericire, decât un singur astfel de loc. Și ar trebui mai multe.

Ar trebui să putem lega între ele aceste locuri cu microbuze sau autobuze sau, de ce nu, cu căruța sau cu caii. Și ar trebui să putem

oferi și mijloace alternative de petrecere a timpului liber. Așa cum tinerii noștri nu au unde să-și petreacă timpul liber, nici oaspeții noștri nu ar avea unde să scape de plictiseală. Dacă am reuși să le oferim copiilor noștri posibilitatea de a învăța să călărească, să facă drumeții sau plimbări în jurul orașului, să meargă cu bicicleta, ATV-ul sau motocicletă pe drumurile forestiere din vecinătate; dacă am reuși să le oferim copiilor noștri posibilitatea de a cunoaște istoricul localității natale și a localităților din jur astfel încât, nu doar să-i atragă ca informație ci, să-i facem să îndrăgească aceste locuri, atunci asta s-ar întâmpla pentru orice turist care ne-ar vizita.

Nu cred că este ceva imposibil. Trebuie doar un pic de voință și, mai ales, un pic de toleranță. Față de cei care au curajul să înceapă o afacere pe această temă și față de cei care ar avea curajul să ne încerce ospitalitatea. Exemple avem destule în jur: Hoghilag, Laslea, Mălincrav, Albota ...

Iar istoria orașului ne arată că sașii, o mână de oameni – de trei ori mai puțini decât suntem noi acum – au reușit să facă din comuna lor, pe atunci, un loc unic. Au reușit să ridice din nimic Sărăturile, au plantat fir cu fir parcul dendrologic Steinburg, au creat Promenada pe malul Hirtibaciului, au sistematizat localitatea și au reușit să facă o grădină botanică (care alături de cea din Cluj erau singurele din Ardeal la acea vreme), au construit fabrici și au creat locuri de muncă.

După plecarea lor abia am reușit să întreținem (acolo unde nu am distrus) ceea ce au creat. Ce ar fi dacă am fi nu doar întreținători ci și creatori de ceva nou, adaptat zilelor noastre? Ce ar fi dacă, în loc să-i punem piedici celui care vrea să încerce ceva nou, să-l ajutăm? De exemplu, avem tineri care se implică în proiectul mocăniței de ani de zile. Cu ce-i ajutăm? Mai ales că mocănița poate fi coloana vertebrală a Văii Hirtibaciului. Ar putea fi magnetul și poarta de intrare a turiștilor în Valea Hirtibaciului.

Cu toții avem o grădină de care ne este drag să ne ocupăm, să o îngrijim. Ne punem imaginația la încercare ca să o visăm cât mai frumoasă și ne folosim timpul liber ca să transformăm visul în realitate. Oare e atât de greu să considerăm orașul din mijlocul Văii Hirtibaciului, grădina noastră, a tuturor celor care locuim în ea? O grădină cu care să ne lăudăm și în care să primim cu drag oaspeți?

Haideți să fim mai îndrăzneți, mai toleranți și mai deschiși față de nou și față de vremurile actuale. Întrebați-vă prietenii sau rudele care au fost în străinătate cum și-ar dori să arate Agnita și haideți să o transformăm și să încercăm să o aducem în zilele noastre. Să nu mai fie doar o "comună electrificată". Să fie un orașel cochet, civilizată, în care să-ți fie drag să trăiești și care să ofere oportunități pentru oricare dintre locuitori. Pentru oricare dintre noi.

Cătă V.

MOCĂNIȚARI N-AU VACANȚĂ... FAC TREABĂ: au început renovarea Gării Cornățel

Scris de Nicoleta IONIȚĂ

Mocănițarii se țin de treabă! De câteva zile s-au apucat serios să reabiliteze Gara din Cornățel pentru ca, foarte curând, călătoriile Mocănița să ducă turiștii în atmosfera autentică a vremurilor când trenulețul nu era doar o poveste...

„Miercuri ne-am apucat de un nou capitol în istoria asociației noastre - prima renovare la interior a unei gări. Pentru a oferi turiștilor o experiență cât mai plăcută în timpul trenurilor cu abur pe care le organizăm, vom restaura interiorul gării din Cornățel, încercând să-l readucem la un stadiu cât mai autentic și să eliminăm mutilările la care a fost supus de-a lungul timpului. Acest proiect este finanțat de către Fundația Comunitară Sibiu prin evenimentul Semimaraton și Cros - Sibiul în Mișcare la care am alergat și ați alergat în acest an”, spun mocănițarii bucuroși că pot face ca povestea mocăniței de pe Valea Hirtibaciului să învingă timpul...

Preluat din SibiuNews

„Sântămăria ai Mică”

Pentru românii creștini ortodocși și greco-catolici, sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului, de joi, 8 septembrie, cunoscută în popor ca „Sântămăria ai Mică”, are nu numai o importantă conotație religioasă, ci și o alta laică, regăsită în tradiția țaranului român de ași lucra pământul, precum și în unele dintre îndeletnicirile gospodărești, zilnice, ale oamenilor. Iar cea importantă religioasă deosebită vine de la „întâmplarea” Biblică, nu tocmai întâmplătoare, referitoare la momentul în care Fecioara Maria, fiica lui Iochim și Ana, din Nazaretul Galileei, devine mama Mântuitorului Isus Hristos. Astfel că nu-i de mirare că numele și faptele sale sunt pomenite și cinstite în toate ocaziile sărbătorilor creștine, cum sunt și cele patru mari sărbători, ale fiecărui an, trecute cu roșu în Calendarul Bisericesc. Cel mai nou derulându-și filele începând cu data de joi, 1 septembrie. Adică, după numai trei zile de la sărbătoarea Tăierii Capului Sfântului Proroc Ioan Botezătorul, de luni, 29 august. Amintim și datăm acele patru mari sărbători închinare Fecioarei Maria: Buna Vestire (vineri, 25 martie), Adormirea Maicii Domnului (luni, 15 august), Nașterea Maicii Domnului (joi, 8 septembrie) și Intrarea în Biserică a Maicii Domnului (luni, 21 noiembrie).

Importanța laică a apropiatei sărbători creștine a Nașterii Maicii Domnului, de joi, 8 septembrie, este legată, deopotrivă, de lucrarea pământului, precum și de efectuarea unor treburi gospodărești specifice toamnei ale românilor credincioși, în general, și ale țăranilor-plugari în special.

Se spune, bunăoară, cum că în acea zi, după revenirea pe la casele lor a credincioșilor de la sfânta biserică, este mare păcat ca bărbații să deretice prin ogradă, sau să meargă la cârciumă să petreacă și să se sfădească între ei. De asemenea, femeile să spele rufele, să țeară la război, sau să coase cu acu sau să se bârfească între ele. În schimb, în acea zi este și momentul cel mai nimerit pentru ca țăranii să drumețească pe hotarul satului, ducându-se doar până în viile și livezile proprii, de unde să se întorcă cu cei dintâi ciorchini de struguri copti, precum și cu coșulețe pline cu mere și prune dulci și aromate. Se consideră, de asemenea, că ruga soților, dornici de avea măcar un copil al lor, este, în acea zi, cea mai ascultată de Bunul Dumnezeu. Și încă ceva: după această mare și sfântă sărbătoare creștină, făcând trecerea religioasă de la vară spre toamnă, adevărații țărani-gospodari trebuie să înceapă, degrabă, punerea sub brazdele plugului a semințelor viitoarelor recolte de grâu, rapiță, trifoi și

lucernă; să înceapă pregătirea adăposturilor pentru iernatul animalelor și să aducă din păduri ultimele care încărcate cu lemne de foc.

Nu de alta, dar din văzduh au prins a coborî, până la noi, pe pământ, țipătele stridente și triste ale „Păsărilor călătoare ale Cerului”. Stoluri stoluri, pornite în lungul și anevoiosul lor drum spre îndepărtatele țări calde ale Africii. Iar aparentul lor plâns de acum ne vestește sosirea, în curând, a inevitabilelor zăpezi viscolite ale ierni, care pare a fi nu numai geroasă, dar și tare lungă, grea, capricioasă și înșelătoare. Cu zăpezi și geruri întârziate. Însă și cu brume surprinzătoare, care pot ajunge până dincolo de solstițiul de Primăvară! În acel anotimp al iernii, cu siguranță că ne va fi nu numai frig, dar și tare dor de cumințile păsări călătoare! Nu de alta, dar cele 38 de cuiburi golașe ne vor aminti mereu de albele berze ale Cristianului Sibiian, iar de gingașele și jucăușele rândunele, căsuțele lor, din pământ și pleavă, zidite măiestru sub streășinile caselor și grajdurilor bunilor și mihoșilor gospodari ai satelor sibiene mărginate și ale văilor Oltului, Cibinului, Visei, Târnavei Mari și Hirtibaciului.

Sibiu, miercuri, 31 august 2016

Ioan Vulcan-Agnițeanul

De la Poliție ...

Am avut parte de un august incendiar care ne-a îndemnat, mai degrabă, la trândăveala umbrei decât la sudoarea muncii. Din păcate au fost unele persoane care au reușit să asude „adunând” agoniseala altora.

Dacă în Bîrghiș acești prădători cu față umană s-au mulțumit cu mărfuri, de aproximativ 400 lei, furate din sediul unei societăți comerciale, la Zlagna au intrat în casa unui gospodar ieșit cu treburi prin sat și i-au sustras o importantă sumă de bani. Făptașii au acționat, probabil, cu chei potrivite căci proprietarul a găsit ușa încuiată așa cum o lăsase la plecare.

Probabil unor astfel de persoane le-ar fi de ajuns piesele unei autoutilitare lăsată nesupravegheată pe câmp în afara orașului, ca în Agnita. Sau, poate, ar agresa șoferul unui tractor pentru a-i sustrage motorină, cum s-a întâmplat la Iacobeni unde H. I. din Orlat a fost agresat de B. P. din Ruja ajutat de alte două persoane. H. I. a depus plângere pentru tentativă de omor, în urma rănilor suferite.

Sau, poate, ar apela la intimidare ca la Marpod. Aici, două persoane s-au apucat să instaleze scocuri într-o gospodărie, fără acordul proprietarului. După finalizarea lucrării au cerut o sumă exagerată de mare iar la refuzul „beneficiarului” de a achita această sumă au solicitat prezența a încă șase persoane din grupul din care făceau parte. Cu ajutorul susținătorilor, a intimidărilor (verbale în special), precum și a stării de frică induse proprietarilor gospodăriei au reușit să obțină de la aceștia o sumă aproape de jumătatea celei solicitate inițial, după care s-au făcut nevăzuți. Gospodarii nu au avut de ales decât să facă reclamație pentru înșelăciune.

Perioada care a trecut a fost presărată, nu doar cu incidente ca cele de mai sus ci, și cu accidente. Rutiere bineînțeles. Exceptând un accident petrecut pe câmp în apropiere de Iacobeni, în care un utilaj agricol s-a răsturnat iar cauza principală a fost o manevră greșită a șoferului; în celelalte două alcoolul a fost un factor determinant.

În Agnita, B. D. de 22 de ani din Stejărișu în timp ce conducea mașina proprietatea lui A. M. din aceeași localitate, l-a acroșat pe Z. V. de 45 de ani din Agnita. Acesta din urmă traversa strada, printr-un loc nepermis și fără să se asigure, în timp ce se afla sub influența băuturilor alcoolice, respectiv avea o îmbibație alcoolică de 0,61 mg/l alcool pur în aerul respirat. Situația creată l-a trimis pe Z. V. la spital, cu răni minore la nivelul capului.

La Iacobeni, C. N. de 29 de ani din Netuș în timp ce conducea un autoturism BMW a efectuat o manevră de depășire a unui alt vehicul dar la replierea pe sensul de mers s-a grăbit și a acroșat ușor mașina pe care o depășea. În urma verificărilor cu aparatul etilotest s-a constatat că C. N. avea o alcoolemie de 0,95 mg/l.

Activitățile preventive desfășurate în această perioadă, respectiv controalele rutiere în trafic, au dus la depistarea unor conducători auto care îl avea ca și copilot pe ... Bachus. Astfel, S. V. de 41 de ani din Merghindeal avea o îmbibație alcoolică în aerul respirat de 0,68 mg/l, S. B. de 58 de ani din Apata, județul Brașov – 0,45 mg/l iar B. V. de 46 de ani din Brădeni – 0,96 mg/l, la acesta din urmă constatându-se și faptul că nu are permis de conducere. Lui T. I. de 52 de ani din Netuș nu i s-a putut stabili îmbibația alcoolică în aerul respirat întrucât a refuzat să facă testul cu aparatul etilotest. Pentru că și la Spitalul orașenesc Agnita, unde a fost condus de echipajul de poliție, a refuzat să i se recolteze sânge de către medicul de gardă în vederea stabilirii alcoolemiei, lui T. I. i s-a întocmit dosar penal pentru refuzul sau sustragerea de la prelevarea de mostre biologice.

Chiar și într-o lungă vară fierbinte polițiștii de pe Valea Hirtibaciului au fost la datorie și, ca întotdeauna au fost ...

... Mereu alături de dumneavoastră !

La Săsăuș, Camil Petrescu a oprit timpul în loc

Podișul Hârtibaciului: Oameni - Locuri - Fapte

Vreo 95 de ani au trecut de la lupta pe care Camil Petrescu o evoca în „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război” și unde pomenea de Săsăuș. Nu știu cum arăta satul, sub gloanțe, în urmă cu 95 de ani. Știu însă cum arată acum: ca unul din locurile în care secolul al XXI-lea a ajuns prea puțin. Și e și bine, și e și rău în asta. E bine pentru că farmecul lumii de altădată îl regăsești aici, în ciuda unor case ce stau să se prăbușească, e și rău pentru că săsăujenii merită mai puțin noroi pe ulițe.

La Săsăuș am ajuns ca să vedem Biserica „Adormirea Maicii Domnului”, monument istoric inclus în campania „Salvează-ți trecutul! Salvează monumentul!”, derulată de Tribuna și Direcția Județeană pentru Cultură și Patrimoniu Național Sibiu. A fost primul meu popas în sat; la Chirpăr mai fusesem cu vreo 5-6 ani în urmă, iar drumul ce a părut atunci lung, acum a fost parcă de două ori mai lung. Hurducăturile, gropile și nemulțumirile unui conducător auto au fost laitmotivele kilometrilor parcurși până în Săsăuș; peste toate s-a așezat însă surpriza de a descoperi un sat în care nimic nu te grăbește, un sat în care poți să privești în liniște o bătrână ce străbate ulițele, proptită într-o cărjă, sau să cauți cu o privire leneșă crucile de pe case.

Și casele plâng...

Aici, vremea curge după legi numai de ea știute. Pe de-o parte, curge atât de încet încât ai impresia că nici nu mai ești în secolul al XXI-lea, că ai călătorit în timp spre vremurile de cumpănă când veacul al XIX-lea se bătea cu secolul al XX-lea. Casele săsăujenilor sunt „de vină” pentru întoarcerea în timp: cele mai multe se încăpățânează să nu treacă secolele și bine fac pentru că doar așa mai poți admira spectacolul unei arhitecturi dispărute în alte sate în nebulia termoizolării și a geamurilor PVC.

Pe fiecare casă, părinții, bunicii și străbunicii săsăujenilor de azi au așezat o cruce și parcă nici una nu seamănă cu cealaltă: sunt cruci simple așezate între obloanele de lemn ale celor două ferestre de la uliță, sunt cruci așezate în cercuri de spice și zugrăvite taman între cele două ochiuri de la podul casei, sunt case pe care semnul crucii a fost așezat de două ori. Și fiecare

dintre aceste case îți spune parcă povestea ridicării ei, cu mâinile goale și cu truda așezării nesfârșitelor șiruri de cărămidă. Te întrebi însă cât timp vor mai spune asemenea povești casele din Săsăuș, mai ales că au doi dușmani. Unul e nepăsarea, altul e dorința de a le „catapulta” în vremurile noastre. De unde nepăsare? Multe dintre case sunt părăsite și multe stau să se dărâme. Altele s-au dărâmat deja, iar una dintre ele a căzut acum vreo doi-trei, sub povara umezelii și a zăpezii; proprietarul a continuat locuiască în pivnița casei până când s-a stins și el.

A avut odată Săsăușul ulițe largi, multe case frumoase și mai mulți locuitori decât acum, când parohia abia numără vreo 40 de familii. Altfel spus, Săsăușul e un sat bătrân, un sat cu puțini locuitori, căci tinerii au cam plecat spre orașe și alte sate, iar bătrânii s-au dus în lumea de dincolo. În consecință, nici nu te mai miri când vezi câte o casă fără acoperiș sau când vreo două-trei ziduri ce s-au încăpățânat parcă să apuce și primăvara asta. Tot așa de încăpățânată pare să fie și o casuță de lângă Biserica ortodoxă Adormirea Maicii Domnului. Încearcă parcă să împrumute ceva din puterea bisericii, chiar dacă însăși biserica suferă greu. Și poate tocmai de asta, zidurile casei, la fel ca ale bisericii, sunt crăpate și poate tocmai de asta curtea bine îngrijită de odinioară e acum năpădită de viță de vie, iar una din cele două porțițe de lemn de la intrarea în cerdac a căzut. Doar glaja e semn că astăzi casă bătrânească mai are viață în ea și cere să fie ajutată, la fel ca și biserica și al ei turn înclinat.

Destule sunt și casele locuite care se luptă să supraviețuiască: nu pentru că nu ar fi întreținute, nu pentru că focul nu ar arde în sobe pe timp de iarnă, ci pentru că în curți au apărut paleți cu material termoizolant. Și uite așa, dacă nu moare casa părăsită fiind, tot moare după ce e îmbrăcată în material termoizolant și e zugrăvită cu un strat generos de lavabilă. Și spunem că moare, pentru că bătrânii se vor stinge și nimeni nu-și va mai aminti că, sub polisitivire și lavabilă, stă ascuns secretul în care trăiește sufletul casei: o cruce și anul ridicării casei - 1873.

Două biserici, un muzeu și o Evanghelie scăpată din flăcări. Și cum sunt casele așa și Biserica ortodoxă din sat: și ea se luptă să supraviețuiască, în ciuda crăpăturilor a unui turn înclinat. Norocul e unul singur: că oamenii țin la biserică și au un preot paroh inimos. Bani suficienți să o repare nu au și, din sărăcia unei parohii de 40 de familii, nu vor avea probabil niciodată. Și tocmai de aceea biserica de la 1780 a săsăujenilor a fost introdusă în campania „Salvează-ți trecutul! Salvează monumentul!”. La biserica - monument istoric am poposit pe îndelele în ediția din 24 martie a.c. a Tribunei, așa că astăzi poposim într-o altă biserică și într-un mic muzeu. Dar nu înainte să pomenim crucea din piatră aflată în spatele Bisericii ortodoxe. Că e veche tare această cruce nu e nicio îndoială, nimeni însă nu știe mai nimic despre ea. Se vede doar că e înclinată mult mai mult decât turnul bisericii, iar când s-a încercat îndreptarea ei, nu s-a reușit, pentru că trupul din piatră al crucii se prelungește mult în pământ.

În casa parohială, preotul Alexandru Copăceanu a început să strângă exponate pentru punct muzeal al comunei. Acolo, în casa parohială, a și funcționat odinioară un muzeu sătesc, dar un incendiu a distrus aproape totul. „Existau aproximativ 60 de icoane pe lemn și pe sticlă, acum mai sunt abia vreo zece”, povestește părintele, în timp ce ne arată și vechi mobilier pictat, și cheptare din lână, și cusături de mână lucrate în 1930, și ucele de lut, și ștergare, și icoane pe sticlă. Unele dintre comorile adunate din sat au fost deja duse în cea de-a doua biserică a satului, acolo unde, speră preotul, va funcționa un muzeu. „Biserica e greco-catolică, dar în sat nu sunt catolici, așa că nu se fac slujbe. E o biserică veche din lemn, adusă din Vurpăr în 1921. Aici vrem să facem un mic punct turistic”, spune preotul. Iar obiecte de interes pentru turiști ar exista: de la sabia unui ofițer român din primul război mondial la Evanghelia care a scăpat din flăcări ca prin miracol. Marginile arse ale filelor și coperta înnegrită stau astăzi mărturie minunii prin care sfânta carte a scăpat de foc. De restaurări ar avea nevoie și această biserică, în al cărei interior se văd urmele firelor de apă scurse pe pereți.

Pe urmele lui Camil Petrescu

Și pentru că am pomenit de sabia unui ofițer, combatant în

primul război mondial, să nu uităm de ce a oprit Camil Petrescu timpul în loc, la Săsăuș. Scriitorul a fost mobilizat la 1 august 1916, iar două săptămâni mai târziu a fost trimis pe front cu Regimentul 22 Infanterie. A participat activ la luptele din Transilvania, fiind rănit în luna noiembrie. În acest răstimp dintre august și noiembrie 1916, a luptat și la Săsăuș, așa cum el însuși mărturisește într-o notă la romanul „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război”: „Niciodată nu mi-am putut lămurii purtarea inamicului în această zi. Dacă e cineva care ar putea da vreo explicație, iată îi precizez ziua întâmplării: 17/30 septembrie 1916, în fața satului Săsăuș.”

Săsăujenii au ținut să marcheze trecerea lui Camil Petrescu pe aici, așa că anul trecut, în luna august, au dezvelit o placă pe care sunt inscripționate cuvintele scriitorului „Ne-a acoperit pământul lui Dumnezeu”, alături de o explicație a faptelor din prima conflagrație mondială.

Și săsăujenii, mai precis Asociația Obștea Satului Săsăuș, au mai ținut la un lucru: să aibă din nou o fântână cu cumpănă, așa că după 1990 au ridicat una.

Poveștile satului

Povești mai are multe satul: unele par simple legende, altele sunt istorisiri adevărate care împletesc istoria locului cu marea istorie. Așa se mândresc săsăujenii că în satul lor a fost înființată o bibliotecă poporană în 1908, că notarul Nicolae Buzea a fost membru în conducerea ASTREI, că școala din localitate a fost construită în 1925 din banii trimiși de localnicii plecați la muncă în America sau că Diploma de Bacalaureat a lui Emilian Stoica a fost contrasemnată de Titu Maiorescu, în 1896.

Există însă și povești mai vechi, iar ele încep în anul 1488, când satul este atestat documentar sub denumirea de Zazanuh, apoi Sachsenhausen. Se pomenește în vechile acte că pe acele timpuri, în Săsăuș, existau 28 de gospodării locuite, 7 gospodării nelocuite și o școală. Tot în vechi documente sunt menționați jurații sași ai satului. Se mai știe că în anul 1579, populația săsească era mult împuștinată din cauza deselor epidemii de ciuma și a năvălirilor turcești, așa că așezarea a fost întărită prin așezarea unor familii din Țara Oltului. Măsura repopulării satului a fost luată și un secol mai târziu, mai precis în 1695, când recensământul fiscal arăta că în sat existau 35 de gospodării locuite și 10 gospodării incendiate ce trebuiau reconstruite.

Documente din secolul al XVIII-lea arată că în 1760-1762, românii au refuzat să treacă la Biserica Unită.

Și pentru că sub aspect ponosit al Săsăușului ghicești înfățișarea de altădată a unui sat de poveste, încheiem cu o legendă: cea a uriașilor care au trăit odinioară pe aceste locuri. Povestesc bătrânii că, pe vremuri, uriașii stăpâneau această așezare, iar urme ale existenței lor există încă: pe drumul care duce la Nou Român există două pietre mari, iar pe ele se vede urma unui lanț. Se spune că uriașii au ridicat o biserică și ar fi vrut să ducă aceste pietre la locul construcției. Pe drum însă pietrele le-au căzut din spate și s-au crăpat când s-au lovit de pământ, iar de atunci, pe drumul dintre cele două sate, pietrele spun povestea săsăujenilor.

N.R. Fântâna cu cumpănă „La Loicea” din centrul satului a fost făcută de Asociația Obștea Satului Săsăuș în anul 2010, cu ocazia sărbătorii „Întâlnirea Fiilor Satului Săsăuș”; în 2011 a mai fost ridicată o fântână cu cumpănă - în fața casei de la nr. 33, satul încercând să-și conserve aspectul tradițional.

Articol preluat de pe pagina de facebook - Podișul Hârtibaciului: Oameni - Locuri - Fapte

ULTIMA ȚESĂTOARE DIN ALȚÎNA

Ramona Găină

Ultima țesătoare din comuna sibiană Alțâna face dantelă pentru nemți: „Aici s-a țesut întruna, de sute de ani. Pe vremuri, lucra tot satul“ În comuna Alțâna, din județul Sibiu, singura femeie care mai păstrează tradiția veche de sute de ani a țesutului este Ana Preda (69 de ani). Dezamăgirea ei este că meșteșugul va muri în zonă odată cu ea.

În Alțâna, localitate aflată la aproximativ 40 de kilometri de Sibiu, țesutul a fost timp de sute de ani o adevărată tradiție. Aproape că nu era casă în care să nu fie întins un război de țesut. Femeile satului țesau de toate, de la ștergare sau fețe de masă până la pânza cu care făceau hainele de toată ziua sau portul de sărbătoare, de duminică. Astăzi, în comună a mai rămas o singură femeie care țese în continuare, iar marea ei dezamăgire e că nu are cui să transmită meșteșugul mai departe.

„Aici s-a țesut întruna, de sute de ani, lucra tot satul, femeile pe întrecute, lucrau femeile la cănepă, țesau cămăși la bărbați, cioareci de lână (n. r. – pantaloni tipic țărănești, din postav alb făcut în casă), la puiă se bătea lână să se facă pănură (n. r. – țesătură groasă de casă din lână albă din care se confecționau hainele țărănești), îi țesute în război, țesau pânza și apoi modelul. Pe vremuri am fost sărace, am făcut numai pentru noi“, povestește Ana Preda (69 de ani), care a rămas astăzi ultima țesătoare din Alțâna.

Despre depănatul de mosoare Ana Preda are o energie care uimește. Nu stă locului o clipă, are un umor sănătos și un mod de a-și primi oaspeții care îți dă senzația că o cunoști dintotdeauna. Printre glume cu soțul ei, la fel de energic și de vesel ca și ea, curge povestea frumoasă a unei pasiuni de o viață, atât de mare încât și-acum își petrece chiar și noaptea ore întregi în fața războiului de țesut.

A lucrat ca telefonistă la centrala din comună timp de 24 de ani, însă nu a renunțat niciodată la pasiunea pentru țesut. „De copilă m-a pus mama să țes, eram cea mai mare dintre cele trei fete, aveam 15 ani când am învățat la război. Când veneam de la școală,

imediat mă puneam la țesut“, își amintește astăzi zâmbind. A început cu preșuri, cele mai ușoare, să se obișnuiască, iar în timp, au ajuns să-i iasă din mâinile pricepute adevărate minunății.

„Prima dată e depănatul pe mosoare, cu fire din bumbac, apoi urzitul pe urzitoare, pe urmă învelitul pe sulul de război cu vergele, faci o jumătate de metru, pui o vergea. Urmează «innăvăditul» în ițe, bagi în ițe și pe urmă în spată“, ne învață Ana Preda. Nopti întregi în fața războiului. În războiul vechi de peste 100 de ani, moștenit de la mama ei, a făcut de toate, de la preșuri la fețe de pernă, fețe de masă, prosoape sau ștergare. Firele de bumbac cu care lucrează și le cumpără din comerț, de la Sibiu, Tâlmăciu sau de la Agnita.

După ce e țesută pânza, urmează partea de model făcut manual, meșteșug migălos și de durată. „Prosoapele le fac toate cu mâna, cu ac gros, se duce firul de negru și se calculează, o dresură de negru, două fire de alb, tot în război. La un cap de prosop lucrez două-trei zile iar la un prosop întreg, cam o săptămână. La un preș faci cam doi metri pe zi, mai mult nu poți“, explică femeia. Lucrează după modele vechi, desenate într-un caiet păstrat cu sfințenie, foarte multe dintre ele moștenite de la mama ei, la rândul ei o țesătoare renumită în sat. A învățat mult și de la bătrânele locului, și a păstrat vie peste ani imaginea dragă a tușei Mărie, care „dacă se uita la un model știa deja să-l facă“.

Multe dintre obiectele făcute de ea au modele săsești, Valea Hârtibaciului, unde se află localitatea Alțâna, având pe vremuri comunități mari de sași. „Am împrumutat mult de la sași, au fost mai avuți decât noi“, povestește femeia. Chiar dacă nu mai e demult în floarea vârstei, își petrece și astăzi nopți întregi în fața războiului de țesut. „Am noroc că am un bărbat bun, doarme și pe bătaie de război, îmi spune: «Te-oi opri tu odată, dar până poți»...“. Mie mi-a plăcut să țes dintotdeauna, aș lăsa tot și m-aș băga la război“, spune, zâmbind. Fețe de masă pentru restaurantele

nemțesti

Pentru că-și iubeste meșteșugul și îl face respectând cu sfințenie tradițiile vechi, Anei Preda i s-a dus vestea nu doar în zonă, ci și printre sașii plecați de mult timp din țară, dar rămași în suflet cu dorul tradițiilor de acasă. Așa că are comenzi și din localitățile din jur, dar și din Germania, unde clienții apreciază țesăturile pe care le consideră „o adevărată artă“. „Pentru nemți lucrez în special dantelă și colțșori. Au comandat fețe de masă pentru restaurant, au venit și au ales modelul. Nemții trag mult la țesături, apreciază lucrul de mână, dantela croșetată. Apreciază țesăturile de artă. Am mai avut un război, și un neamț l-a cumpărat și l-a dus în Germania“, povestește femeia.

Prețurile variază în funcție de dimensiunea obiectelor comandate și de model, însă meșteșugul e mai mult pasiune și mai puțin sursă de venit. Nici comenzile nu sunt multe și, în plus, timpul necesar pentru a realiza obiectele este mare. Spre exemplu, o față de

masă cu 96 de colțșori, adică dantelă croșetată, costă 950 de lei, însă nu poate face mai mult de 6 colțșori pe zi. Un prosop de 1,60 metri pe 0,40 m costă 500 de lei, un metru de preș, 50 de lei, fețele de masă simple – 10 euro metrul, cele cu colțșori, dimensiune 1,50 metri pe 2 metri – 800 de lei, fețele de pernă – 100 de lei bucată.

Dincolo de voioșia care o caracterizează, Ana Preda are însă și un mare of. Acela că, din păcate, meșteșugul moare odată cu ultimele bătrâne care îi mai păstrează tradiția. Deși țese și acum destul de mult și ar avea foarte multe de transmis mai departe, nu are pe cine să învețe. Nici fetele ei, nici altele din sat nu mai au înclinație și nici dorință să deprindă meșteșugul bunicilor. „E nevoie de răbdare și trebuie să-ți placă foarte mult, altfel degeaba vrei să faci. Am fata, am nepoate, am surori, dar nu le place, au servicii, au altele“, spune cu amărăciune femeia.

Preluat din Adevarul.ro

I G H I Ș U L V E C H I

Ighișu Vechi, mai demult Ighișul Vechi, Ibișdorful-român, Ighișdorf, Ighișdorful Roman (în dialectul săsesc Eibesterf, în germană Wallachisch-Eibesdorf, Eibesdorf, Libesdorf, în maghiară Oláhivánfalva, Ivánfalva), este un sat în partea de est a județului Sibiu, pe Valea Hârtibaciului și aparține administrativ de comuna Bârgăniș. Atestat documentar în anul 1291, când este vândut ca feudă Comitatului Alțâna, satul a fost format inițial din români care și-au păstrat credința, care au luptat împotriva latifundiarilor pentru pământul lor, pentru dreptate și libertate. Este menționat în

documentele vremurilor și prin participarea la anumite evenimente dintre care amintim: în anul 1389/1391 are loc o răscoală a țăranilor români din jurul Sibiului la care au luat parte și țărani iobagi de pe teritoriul Ighișului și Vecerdului.

În anul 1417 are loc o altă răscoală a țăranilor din comitatul Alba la care de asemenea au participat țărani iobagi din Ighișu Vechi alături de cei din satele vecine. Credincioșii ortodocși din Ighișu Vechi s-au împotrivit actului de unire cu Biserica Catolică la 1699/1700 și au continuat lupta împotriva uniației fiind prezenți la marile evenimente care au avut

loc pe Valea Hârtibaciului.

În 1771 preotul ortodox din Ighiș, Eremia Constantinescu a fost dus în lanțuri la Sibiu, fiind acuzat de uneltire împotriva Curții de la Viena.

Evenimentele din 1848 au avut ecou și-n sufletele ighișenilor care sunt prezenți prin cei 20 de delegați pe Câmpia Libertății de la Blaj. Au urmat represaliile prin împușcare a 12 iobagi români dintre care amintim pe Nicula Ioan și Achim Vătaf. Execuția a avut loc pe podul cel mare din centrul satului.

Biserica ortodoxă cu hramul „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” așezată în partea de răsărit a satului este zidită în anul 1924 în stil bizantin cu elemente gotice din piatră, cărămidă, lemn și țiglă conform planului întocmit de arhitecții Fr. Zinz și Georg Wachter din Agnita. Se cunoaște că a existat o biserică sus în cimitir de unde a fost mutată în locul actual și refăcută. În urma renovărilor făcute în 1938, turnul a fost transformat și înălțat, dându-i-se dimensiunile actuale de 20 de m înălțime și 4 m lățime, fiind acoperit cu tablă. Iconostasul din zid a fost înlocuit cu altul din lemn, au fost înlocuite stranele cu cele actuale. Planurile acestor renovări au fost întocmite de arhitectul Fr. Zinz din Agnita și executate de meșterul zidar Iosif Argal din Bârgăniș și de meșterii lemnari și vopsitori Nicolae Sârbu, Petru Rusu și Nicolae Serban din Ighișu Vechi. Icoanele pictate, aplicate pe

iconostas, provin din donațiile făcute de credincioși.

Crucea de pe tîmpla altarului, crucea din altar și epitaful sunt pictate de profesorul Ioan Chidu din Sibiu, iar celelalte de pictorul Horvath din Dumbrăveni. Între anii 1959-1961, interiorul bisericii a fost pictat în întregime în tehnica tempera de către pictorii, Dumitru Buliga din Ploiești și Sarvin Maniu-Zamora din Sebeșel, regiunea Hunedoara (preot fiind Eftimie Andrei). În anul 1964 s-au terminat lucrările atât în interior cât și în exterior, iar la 28 iunie 1964 s-a sfințit biserica din încredințarea Mitropolitului Nicolae Colan al Ardealului, de către Preasfințitul Episcop Emilian Antal alături de un sobor de preoți între care pr. vicar Traian Belascu, pr. protopop Vitalie Zare din Agnita precum și preotul paroh Forsea Ioan.

Clopoțele datează de la anul 1773 cel mic, iar cel mare de la 1803 conform inscripțiilor de pe ele.

Preoții slujitori: Pr. Alexe Popovici (1768); Pr. Eremia Constantin (1771); Pr. Daniil Popoviciu (1807 –1826); Pr. Irimie Popoviciu (1829 – 1854); Pr. Daniil Constantinescu (1873 – 1908); Pr. Romul Constantinescu (1906 - 1949); Pr. Andrei Eftimie (1949 – 1962); Pr. Ioan Forsea (1962-1970); Pr. Iosif Lehene (1970-2001); Pr. Iridon Dumitru Virgil (2001-2009); Pr. Vecerzan Paul (incepând cu decembrie 2009).

ORTODOXIA PE VALEA HÂRTIBACIULUI

FOAIE EDITATĂ DE PROTOPOPLATUL ORTODOX AĞNITĂ ANUL VIII, NR. 96, AUGUST 2016

„Lumina lui Hristos luminează tuturor!” (Liturghia Darurilor)

„Apare cu binecuvântarea IPS Părinte Mitropolit dr. Laurențiu Streza”

Tăierea Cinstului Cap al Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul

La sfârșitul anului bisericesc, pe 29 august, Biserica Ortodoxă prăznuiește „Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul”, zi de post.

Sfântul Ioan Botezătorul este cunoscut în mod special pentru sfințenia vieții lui, pentru severitatea ascezei și râvna înflăcărată după dreptate și după cele cerești. El a fost Prooroc și Înaintemergător al Mântuitorului Nostru Iisus Hristos, fiind pecetluit cu această chemare încă de la venirea lui pe lume, printr-o naștere minunată, vestită de înger (Luca 1, 17; 76); apoi, încă de tânăr este un prooroc al pocăinței, iubind înfrânarea și viața aspră din pustia Iordanului. Aici în pustie, trăiește, predică, mărturisește și botează în Iordan pe cei care cred în cuvântul lui (Luca 3, 1-6; Matei 3, 2-6); predica lui era: schimbarea vieții, întoarcerea la Dumnezeu și împăcarea cu El: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor” (Matei 3, 2). El împlinește în faptă ceea ce predică, prin înfrânarea și viața grea pe care o duce; îmbrăcat în haină aspră, de păr de cămilă, nemâncând pâine, nici bând vin (Matei 3, 4; Luca 7, 33), hrănindu-se doar cu lăcuste și miere sălbatică. Botezul lui Ioan era un botez al căinței. El însuși spune: „Eu unul vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel ce vine după mine... vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc” (Matei 3, 11).

Atât de mare era faima lui Ioan, încât mulți se întrebau: „Nu cumva este Mesia?”. Iar Ioan le răspundea: „Nu sunt eu Hristosul... Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: Îndreptați calea Domnului... Eu botez cu apă; dar în mijlocul vostru Se află Acela pe Care voi nu-L știți, Cel ce vine după mine, Care înainte de mine a fost și Căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțăminte... dar ca să fie arătat lui Israel, de aceea am venit eu botezând cu apă” (Ioan 1, 20; 23; 26-27; 31). Mântuitorul Însuși îl cinstește pe Sfântul Ioan, ca pe un adevărat Prooroc, zicând: „Ce ați ieșit să vedeți în pustie?... Un prooroc? Da, zic vouă, și mai mult decât un prooroc... Adevărat zic vouă: Nu s-a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan

Botezătorul” (Matei 11, 7; 9; 11). Iar dovada cinstei de care se bucura Sfântul Ioan este că Mântuitorul S-a lăsat botezat de către el în Iordan.

În Sfintele Evanghelii, Sfântul Ioan este prezentat ca un martor al dumnezeirii Mântuitorului; momentul culminant din viața Sfântului Ioan a fost însă, atunci când, botezând, a mărturisit, printre oamenii din vremea lui, pe Hristos-Mesia, în persoana Domnului Iisus, după semnul ce i s-a încredințat: „Am văzut Duhul coborându-Se din cer, ca un porumbel, și a rămas peste El! Și eu nu-L cunoașteam pe El, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a zis: Peste Care veți vedea Duhul coborându-Se și rămânând peste El, Acela este Cel ce botează cu Duh Sfânt. Și eu am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu” (Ioan 1, 32-34). Este momentul când Sfântul Ioan înțelege că la Botezul lui în Iordan, Domnul Hristos era de fapt „Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii” (Ioan 1, 29), Care S-a botezat pentru noi, fiind fără de păcat; iar slujirea din clipa aceasta a Sfântului Ioan pentru Mântuitorul, se schimbă devenind dăruire până la jertfă. Așadar, pe doi dintre cei mai buni ucenici ai săi, Sfântul Ioan îi îndeamnă să se ducă și să urmeze pe Domnul Iisus, iar atunci când câțiva dintre ucenicii săi încearcă să-i strecoare în suflet o urmă de invidie față de Mântuitorul, Sfântul Ioan, printr-o zguduitoare înălțime de suflet, le răspunde: „Acesta trebuie să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3, 27; 31; 30).

În lupta sa pentru trezirea sufletelor, Sfântul Ioan Botezătorul nu putea să nu se întâlnească și cu păcatul cel mai scandalos din țara sa. Regele Irod Antipa își zgonise legiuita soție și trăia acum cu Irodiada, soția fratelui său Filip. Ioan îl muștră pe Irod, zicându-i: „Nu-ți este îngăduit să ții pe femeia fratelui tău” (Marcu 6, 18). Acest lucru stârni însă mânia Irodiadei, care, mai întâi, a obținut de la Irod arestarea Sfântului Ioan și întemnițarea lui în cetățuia Maherus, dincolo de Iordan. Când Irod

și-a serbat ziua de naștere dând un ospăț marilor poporului, conducătorilor oastei și fruntașilor din Galileea, fata Irodiadei a intrat la ospăț și a dansat plăcând mult lui Irod și oaspeților lui. Împăratul a zis: „Cere-mi orice vrei, și-ți voi da orice-mi vei cere, până la jumătate din împărăția mea”. Fata a ieșit afară și a întreat-o pe mama ei ce să ceară, iar Irodiada i-a spus să ceară capul Sfântului Ioan Botezătorul pe tepsie. Împăratul s-a întristat, dar din pricina jurământului și de ochii celor ce ședeau împreună cu el la masă a poruncit să fie tăiat capul Sfântului Ioan și adus Irodiadei.

Tradiția spune că soldații au năvălit în temniță și i-au tăiat capul Sfântului Ioan pe când acesta se ruga. Multă vreme Cinstitul cap al Sfântului Ioan a fost îngropat de Irodiada într-un loc ascuns, în castelul din Maherus, unde se săvârșise uciderea. Știa de aceasta și Ioana, femeia unui dregător a lui Irod, care era ucenica în ascuns a Domnului Hristos.

După tradiție, Ioana a luat de acolo capul Sfântului Ioan și l-a îngropat la Ierusalim în Muntele Eleonului într-un vas de lut. S-a păstrat știrea între creștini, iar aceasta e socotită prima aflare a sfântului cap. A stat acolo până în vremea binecredincioșilor împărați Constantin și Elena, când Cinstitul cap a ajuns la Emesa, la un olar, purtat de doi călugări. O vreme capul a stat acolo până în anul 453, când episcopul Uranie al Emesei l-a așezat în biserica cetății, unde făcea numeroase minuni. Aceasta este socotită a doua aflare. După mulți ani, Cinstitul cap a fost dus în locul numit Evdomon, în Constantinopol, iar pe vremea luptei împotriva sfințelor icoane a fost dus la Comane, în hotarul Imperiului Bizantin cu Armenia și îngropat acolo. A fost adus, din nou, în 860, în Constantinopol, pe vremea împăratului Mihail, de către Sfântul Ignatie, patriarhul Constantinopolului.

Aceasta este cea de-a treia și cea din urmă aflare a cinstului cap.

Sursa: basilica.ro

DORIRE...

Daniela Pănăzan Lorinczi

Aș vrea să fiu o Lacrimă care să-și găsească sălaş în doi Ochi Senini și cu Lumina lor să se-mpărtășească...

Aș vrea să fiu o Lacrimă care să se reverse din Ochii Senini în sufletele tuturor celor ce suferă și sunt triști, alinându-i...

Aș vrea să fiu o Lacrimă care să cadă de pe-obrajii albastrului senin al frunzelor de brumărel, să alunge Tristețea și să învie Bucuria Lumini...

Aș vrea să fiu o Lacrimă din Ochii Senini și să rămân acolo, ca să le simt Credința, Nădejdea și mai presus de toate, Dragostea...

Editorial

Într-o lume de războaie, fiți pacea copiilor pe care-i creșteți!

Pr. Constantin Necula, 06 August 2016

Lumii îi este tot mai greu să respire iubire. Copiii pe care-i aveți dinaintea Voastră, prietenii mei, nu sunt ruși de lumea în care trăim. Zdroba în care-i surprindeți dimineața la cursuri este parte din lupta lumii cu viața liniștită. Dorm greu și se trezesc într-o lume nesigură. Chiar dacă nu știu aceasta. Un zgomot de fond aruncă în aer liniștea în care ar trebui să-și joace joaca și să-și trăiască

copilăria. Nu fiți parte la agitația ridicată împotriva liniștii lor! Învățați-i să asculte cântecul păsărilor și să se lase mângâiați de soarele dimineții, lăsați-i să guste zăpada și nu-i opriți să fugă după fulgi. Au nevoie de viață. Au nevoie să simtă și să se bucure de viață. Nu, ora de Religie nu poate fi despre Dumnezeu dacă nu este despre ei, Dumnezeu nu le exclude bucuria și zâmbetul, acceptă, dacă vreți, bomboane cu lapte în Post de dragul de a-ți ține vii în căutare. Nu reduceți exigența culturală, dar evitați rigorismele ieftine, cultura de facebook ori fundamentalismele ieftine. Religia fără cultură e fanatism, e răsturnarea bucuriei căutării lui Dumnezeu într-o depresie de sensuri. Nu fiți părtași zgomotului lumii care le bruiază liniștea. M-am tot gândit zilele acestea, atent la subiectele de examen de la capacitate și bacalaureat, cum le-am cere noi, profii de Religie, să dea măsura științei lor școlare. Cunoscând modul în care unii confundă ora de Religie cu matematica spirituală și cultura de rezervație mistică, aroganța cărturărească și exigența fariseică cu firescul dumnezeiesc al cunoașterii lui Dumnezeu mi-e teamă că am fi tot controlorii clișeele educaționale induse de cultura examenelor. De aici chemarea de a ieși din clișee, de a dezvolta relația umană cu frații noștri elevi, cu prietenii noștri cei mai buni, partenerii noștri de educație. De ai hrăni din pacea prin care vă dovedeți ai lui Dumnezeu. Căci noi nu avem un Dumnezeu pus pe arțag și bârfitor, nu avem un Dumnezeu

care vrea să aibă dreptate cu orice preț. În nici un caz cu prețul atentării la libertatea celui alt. Cât de minunat exprima acest adevăr Kallistos Ware, Mitropolitul de Diokletia, care, pornind de la cuvintele Sfântului Macarie, consemnate în Omiliile sale - „Voința omului este o condiție esențială, căci fără ea nici măcar Dumnezeu Însuși nu face nimic”, conchide la rândul său: „Ar trebui, mai degrabă, să considerăm că lucrarea mântuirii noastre este cu totul și pe de-a-ntregul un act al harului divin, și totuși, în acest act al harului divin, noi, oamenii, rămânem cu totul și pe de-a-ntregul liberi” și, ceva mai încolo, „suntem mântuiți prin credință, nu prin fapte; dar credința înseamnă un act de receptivitate din partea noastră, disponibilitatea noastră de a accepta ceea ce face Dumnezeu, și, astfel, mântuirea noastră se împlinește doar cu consimțământul nostru voit” (Cum suntem mântuiți? Înțelegerea mântuirii în tradiția ortodoxă, Editura Renașterea, Cluj-Napoca, 2016, pp. 56, 61, 67). Suntem, așadar, pacea care aduce libertatea în cultura copiilor noștri. Priviții! Uitați-vă cât de oboșiți sunt de răutatea lumii în care trăim. Fiți grijulii, tandri și liberi în predarea libertății! De aici se naște credința, din exercițiul limpezit de Har al asumării libertății cu pace, fără registre de forță. Sunteți mai mult decât purtătorii Catalogului! Sunteți oamenii care pot educa spre Libertate și Învier! Nu e puțin lucru!

Folclor Cules de Mircea Drăgan Noiștețeanu

FOAIE VERDE DE STEJAR,

Grea e viața militar;
Dară când m-am liberat,
Acasă m-am așezat.
N-o trecut luna de zile
Ș-o vint ordin după mine.
Ordin verde de chemare,
Să mă duc la concentrare.
Mi-l-o dat șefu' de post,
Nu mă-ntreabă c-am mai fost.
Să plec cu trenu' de zece,
Hai, mândro, de mă petrece.
Cheamă și pe maică-ta,
Să mă petreacă și ea,
Că pe alții n-am pe cine,
C-ai mei părinți nu-s pe lume.
Uite, mândro, trenu' vine,
Arde inima în mine..

Când am pus picioru-n scară,
Lacrimile mă doboară.
Când am pus și celălalt,
Mândruța tare-o strigat
Șterge-ți, mândro, lacrimile
Și te uită după mine,
De vezi trenu' cum mă cară
Pân'la granița ungară.
Frunzuliță sălcioară,
Șuieră trenu' în gară.
Nu șuieră ca să stea,
Că șuieră să mă ia,
Să mă ducă-n altă țară,
Unde nu cunosc pe nime;
Fără frunza și iarba
Și scrisoarea la mândra.
Ciuchină Ilie, 28 de ani, Movile, 2 mai 1978

**Simion Hudea - născut în Săsăuș,
la 12 septembrie 1926.
La împlinirea a 90 de ani vă urăm
un sincer "LA MULȚI ANI!"**

„PE FIRUL VIETII”

de **Simion Hudea**

Într-un sat de deal cărunt,
M-am născut în prag de toamnă;
Cu odor și zel mărunț,
M-alăpta o mamă – doamnă !

Pe magistrala unui cintec,
M-am visat mișcând în leagăn
De curînd ieșind din pîntec,
Eram voinicel și zdravăn.

La botez mare ispită.
Eu din carne și din os,
Să am nume de elită,
Sau de sfînt precuvios!

De drept am primit un nume
Să răspund la provocări.
Cît sînt viu în astă lume,
Să trec multe încercări !...

La mulți ani, mi-au zis părinții,
Cînd am prins ceva putere,
Mi-au crescut ușor toți dinții,
Se mîndreau că au... avere !

Creșteam ca un fir de iarbă,
Timpul m-a chemat la școală,
Slova a-nceput să fiarbă,
Clocotea ca zama-n oală !

Mi-au verificat înclinul
Dacă fac față la muncă,
Am trecut greul și chinul
Cosind iarba de pe luncă !...

Cum lucrăm cu hărnicie –
Mă credeau un om de sat;
Dorind altă meserie,
Gîndul meu i-au apăsat!

Era cald, o zi frumoasă,
Zburau fluturi pe imaș,
Am lăsat pămînt și casă,
Făcînd pasul spre... oraș!

N-a fost prea ușor popasul -
Eram ca un lemn cioplit;
Modelîndu-mi mereu pasul,
Visul meu s-a împlinit !

Am pregătit un nou destin
Muncind cu sîrg și cu decență,
Am savurat un plin festin,
Cînd am luat prima licență !...

Drumul meu nu s-a oprit.
Am studiat cu înfocare,
Iar la timpul sorocit,
Am luat alta și mai mare !...

*Extras din lucrarea monografică
"Pe urmele pictorilor Grecu din
Săsăuș, pe calea Sighiului" – Asociația
Obștei Satului Săsăuș*

În catedrala glaciară urc

Francisc Lorinczi

În catedrala glaciară urc
Să-mi dezvelesc din inimă nectarul
Misterului să îi măresc hotarul

Setea să mi-o astîmpăr în amurg.
Arunc o piatră în lac, se nasc cer(c)uri
Expansiune în spațiu limitat,
Deasupra arde cerul înstelat

Orchestra magistrală-n versuri.
Cutele se strâng în suflet dune
Se-ntețesc ca hula de pe lacuri
Spun o rugă când soarele apune

Crestele alpine îmi sunt leacuri,
Iruri fermecate pentru strune,
Balsamul sufletului pentru veacuri.

Privirea ta, mumă!

Ioan Gligor Stopiță

! pe privirea ta, mumă,
împlîntată în iarbă verde,
se ridică licurici înflorind
cerul

! aminte-mi-aduc, mumă,
cum ai fugit de basmul
care nu mai era basm,
de adăncul cenușilor casei

EI S-AU NĂSCUT ÎN S E P T E M B R I E

Bârsan Maria	01 sept.	85 de ani	Retiș
Dragomir Ileana	01 sept.	84 de ani	Retiș
Stănilă Maria	01 sept.	84 de ani	Mihăileni
Fulea Nicolae	01 sept.	82 de ani	Cornățel
Hampu Maria	01 sept.	81 de ani	Nou
Dociu Ludovica	02 sept.	89 de ani	Daia
Cătană Ioan	02 sept.	86 de ani	Retiș
Găurea Maria	02 sept.	85 de ani	Benești
Costea Ecaterina	05 sept.	91 de ani	Gherdeal
Muntean Virginia	07 sept.	80 de ani	Cașoț
Pascu Maria	10 sept.	86 de ani	Ilimbav
Țârlea Ana	11 sept.	85 de ani	Nocrich
Hanea Ana	11 sept.	84 de ani	Nou
Frățilă Olivia	11 sept.	81 de ani	Șalcău
Scutea Ana	12 sept.	84 de ani	Hosman
Kessler Ioan Conrad	13 sept.	87 de ani	Marpod
Avram Felicia	13 sept.	88 de ani	Vărd
Târziu Anica	13 sept.	81 de ani	Ghijasa de Jos
Hoaghia Ana	14 sept.	88 de ani	Cașoț
Tatu Ana	14 sept.	83 de ani	Alțina
Gavrilă Susana	15 sept.	97 de ani	Dealu Frumos
Pădure Eleonora	15 sept.	84 de ani	Iacobeni.
Toma Maria	17 sept.	81 de ani	Vărd
Câdea Agafia	17 sept.	81 de ani	Alțina
Paveloana Ioan	18 sept.	84 de ani	Nucet
Rogoz Meletina	18 sept.	82 de ani	Retiș
Bărcea Nicolae	18 sept.	80 de ani	Chirpăr
Bela Olimpia	19 sept.	90 de ani	Răvășel
Loprich Katarina	19 sept.	84 de ani	Răvășel
Păcurar Zenovia	20 sept.	86 de ani	Chirpăr
Pinciu Marioara	20 sept.	83 de ani	Daia
Moldovan Ioan	21 sept.	87 de ani	Țeline
Gheorghea Maria	22 sept.	85 de ani	Mihăileni
Sandor Andrei	22 sept.	80 de ani	Hosman
Scutea Maria	25 sept.	91 de ani	Nocrich
Armenciu Nicolae	25 sept.	80 de ani	Nocrich
Strek Wilhelm	26 sept.	89 de ani	Răvășel
Luca Ioan	26 sept.	83 de ani	Alțina
Herciu Maria	26 sept.	81 de ani	Nou
Baci Maria	26 sept.	81 de ani	Daia
Lascu Ana	26 sept.	80 de ani	Daia
Aroneasa Maria	27 sept.	84 de ani	Retiș
Corman Simion	28 sept.	86 de ani	Alțina
Șchiopotă Maria	28 sept.	82 de ani	Retiș
Varga Maria	28 sept.	81 de ani	Brădeni
Drașovean Paraschiva	29 sept.	80 de ani	Roșia
Lăcătuș Maria	30 sept.	94 de ani	Dealu Frumos
Baboș Varvara	30 sept.	86 de ani	Brădeni

*Noi le dorim sănătate, bătrânețe liniștită și bucurii din partea urmașilor
Celor ce nu mai sunt, le dorim odihnă veșnică de-a dreapta Tatălui.*

de unde dragostea a fugit,
nu de tristețe,
nu de bucurie,
ci de uitarea în care
n-ai crezut niciodată

! aminte-mi-aduc mumă
de fruntea ta întârziată
în tainele luminii
din nopțile îngenunchiate
la icoane
când îmi curgeau în urechi
cuvinte lichiefiate în șoapte:
† inger, ingerelul meu...
† tatăl nostru care...
† cred într-unul Dumnezeu...

! În părul Benchii
cucuveaua striga numele
celui ce o să moară,
celui înecat
cu noapte și mister,
sau cu o felie de lună,
- ruptă cu dinții de-un zeu -
cât o rugăciune
ce moare-ntr-un ateu

A șaptea privire

Dan Herciu

faceam schimb de vise
pentru a ne dezvolta viitorul
pe refugiile de frică
ale prezentului

știam!
din Prima Secundă
atunci când ochii noștri
faceau dragoste
neașteptându-ne acceptul
știam!

din Ultimul Tremur
atunci când
ne retrăgeam trupurile
înapoi în sufletele transpirate

știam!
amândoi,
mincinoși și mințiți
în același timp,
că ne ascundem prejudecățile,
în sistemele de valori
ale celuiilalt
ca într-o pușculiță ciobită
din copilărie

Toamnă relativă

Ioan Gyuri Pascu

Vântul
vântură ploaia
ce spală Pământul.
Toamna-mi rugină
inelul de lumină
ce mă-mpreună
și mă cunună
cu parcul.
Arcul timpului se-ncovoie
și se-ndoie
relativ metalumic
și destul de cinic
anulând gravitația inimii mele
care nu mai poate să atragă stele
să-ți închipuie din ele
diademă
Îți spun,
în mintea mea se naște o dilemă:
dacă pentru o asemenea problem
nu cumva, putem renunța la Einstein
și să-l luăm pe Newton de bun?

HOSMAN: Cuprinde satul în palma sufletului... Ia și o porție zdravă de istorie și... peisaj

Scris de Nicoleta IONIȚĂ

Dacă n-ai ajuns niciodată aici, o să vrei s-o faci! Să cuprinzi pe retină, ca-n palme, un sat, așa precum copilul jucăria preferată ori mai cu seamă mâna caldă a bunicii. Și asta pentru că din nou, **Louis Guermont** împreună cu aparatul său de fotografiat a ajuns prin părțile Hosmanului (satul cu... *o grămadă de lemne*) și acum ne dăruiește pitorescul acestui colț de ARDEAL prins în vraja unui sfârșit de vară...

Privește și tu și lasă-te purtat prin vraja colinelor domoale ce compun un concert perfect dirijat cu măiestrie duhul clădirilor și al tradițiilor acompaniate de mrejele naturii blânde. Și nu pregeta! De ai vreme, pune-ți pașii-n traistă și ia-o fericit la pas prin Podișul Hârtibaciului, să te bucuri de frumusețea lui!...

Atestat încă din 1317, în anul 1456 Hosmanul a fost distrus în întregime de Vlad Țepeș, deoarece localnicii s-au opus dorinței acestuia de a-i supune. Satul a fost însă refăcut în 1479, conform unui document. Inventarul mobil al parohiei a fost predat scaunului Nocrich (din care făcea parte și Hosmanul cu mențiunea până la repopularea comunei).

În anul 1500 satul Hosman a fost refăcut și repopulat, având o populație de 14 familii,

fiind comună liberă. În anul 1532 populația Hosmanului a devenit egală cu cea din Nocrich, după ce în 1528 parohia din comună a recăpătat averea mobilă predată Nocrichului cu ocazia evenimentelor din 1479.

În anul 1722 conscripția pentru impozit efectuată, arată că în cele șase comune locuite de sași (comuna Alțana, comuna Nocrich, comuna Marpod, comuna **Hosman**, comuna Chirpăr, comuna Pelișor) existau 425 de gospodării săsești și 249 gospodării românești.

Așa cum aflăm de la istorici, în anul 1764 scaunul Nocrich hotărăște, în înțelegere cu reprezentanții Hosmanului, ca nici un om care locuiește în afara comunei nu mai are dreptul să moștenească pământ aflat în raza comunei. Această interdicție se datorează situației creată de cei care, stabiliți în altă parte, moștenind pământ și neputând să îl lucreze, îl vindeau celor care dădeau mai mulți bani, indiferent dacă erau sau nu din Hosman. S-a ajuns, în acest fel, la înstrăinarea unei părți însemnate din hotarul comunal, fapt care l-a determinat pe judele din Nocrich să dea porunca de mai sus.

PODIȘUL HÂRTIBACIULUI

A doua arie protejată - ca mărime - din țară, după Delta Dunării, Podișul Hârtibaciului adăpostește un patrimoniu material și imaterial deosebit; o moștenire multiculturală și un potențial turistic, care din 2007, anul în care Sibiuul a fost desemnat Capitală Culturală a Europei, crește tot mai mult.

Sudul Transilvaniei, între Târnave și Olt, are cea mai mare concentrare de biserici fortificate săsești - cu atestări timpurii, ca de exemplu fostele Scaune Săsești Nocrich, Cincu, Rupea...

Agnita, cel mai important oraș din Podișul Hârtibaciului - cu atestare documentară la 1280; se bucură de a fi vecin cu „Centrul geografic al țării” în apropiere de satul Dealu Frumos.

Linia îngustă de tren, prin **Asociația Prietenii Mocăniței** a fost repusă în valoare doar prin munca voluntară a unui grup de prieteni.

Muzeul Interetnic al Văii Hârtibaciului din Alțana păstrează memoria vie a locurilor, alături de **Muzeul Văii Hârtibaciului** și „Casa cu păpuși” a familiei Drăgan din Agnita. Despre toate aceste locuri, despre evenimentele din zonă relatează pe larg publicația **Gazeta Hârtibaciului**.

Vechile meșteșuguri sunt readuse la viață prin ateliere care se desfășoară la Hosman, de către Moara Veche, Alte Muhe, Regi Malom și Old Mill, alături de Brutăria Luiza

Pentru a descoperi aceste frumuseți, singuri sau în grup, peste 200 de km de trasee de bicicletă și drumeție au fost inaugurate acum un an de zile, pentru iubitorii de natură din Colinele Transilvaniei.

Agroecologia este pusă la loc de cinste și vă așteaptă să o descoperiți în gospodăriile țărănești din zonă: **Gospodăria Bio-Haus Cioran**, **Bio-Moșna**, **Ferma Bio Ilimbav**, **Veseud11**, **Viscri 44** sau pur și simplu pentru relaxare și sport cu **Villa Abbatis Equestrian Center** din satul Apoș - așezare care depindea direct de Abația Cisterciană de la Cârța... sau un popas la **Pensiunea Elisabeta - Centrul țării** și / sau în vechea școală din **Cincșor. Transilvania. Case de Oaspeți, Cloasterf Haus ...**

Apoi, cine nu a auzit de prezența prințului Charles și a casei de oaspeți de la **Transylvania Guesthouses Malmkrog-Malancrav**? Sau în satul cu 13 naționalități diferite, **Guesthouse Richiş La Curtea Richvinii**?

Datorită frumoasei inițiative **Transilvanian Brunch** și a promovării făcute de către **Asociația My Transilvania** - acestea pun în valoare oamenii și locurile de vis în care locuim, și se bucură de un imens succes de mai bine de 8 ani acum.

Cât despre **Alma Vii - Centru de interpretare a culturii tradiționale** sau **Nocrich Scout Centre**, **Ferma Școală**

AZILUL DIN MERGHINDEAL - CU BANI CÂȘTIGAȚI ÎN AMERICA

Ioan Bârsan a reușit să plece din România în 1987. După o scurtă staționare în Germania de Vest, unde a muncit pentru a-și continua drumul, a ajuns cu familia în California.

Născut în Ghijasa de Jos, rămâne ancorat, sufletește, de zona Văii Hârtibaciului și în 2003 investește o parte din câștigurile din America, într-un azil de bătrâni, realizat împreună cu Iancu Ursu, în localitatea Marpod.

aceștia beneficiind de îngrijire personală și medicală, curățenie și hrană consistentă, activități pentru socializare și culturale, terapii de recuperare. Se organizează evenimente cu ocazia sărbătorilor, a zilelor de naștere și a celor onomastice, programe culturale și religioase, vizite la obiective turistice.

La ora actuală Centrul pentru Seniori din Merghindeal cu o capacitate de 28 de locuri,

În 2015 inaugurează un alt azil în localitatea Merghindeal, în fosta clădire a școlii săsești pe care a cumpărat-o de la Biserica Evanghelică.

Fosta școală, din curtea bisericii fortificate, a devenit o clădire modernă, cu aspect primitiv, plăcută de pe fațadă indicând că aici se află „Fundatia B&B ADEPT” - Centrul pentru seniori Merghindeal. În interior, camerele cu 2 sau patru paturi sunt dotate cu mobilier modern, adecvat pentru necesitățile persoanelor asistate. Fiecare cameră este dotată cu televizor, baie și acces la telefon.

Oferta pentru asistați este generoasă,

asigură asistență pentru 20 de beneficiari, cu posibilități de extindere până la 50 de persoane. Serviciile pentru persoanele care se bucură aici de îngrijire, sunt asigurate de 11 angajați. Problemele de sănătate sunt rezolvate de un medic generalist, un asistent medical, un psiholog și două asistente sociale. Pentru extinderea și îmbunătățirea activităților, Ioan Bârsan caută un partener, un om care înțelege rolul acestui așezământ, iubește oamenii și e dispus să lucreze pentru ei.

În această oază de liniște, căldură și lumină și-au găsit adăpost persoane vârstnice din județele Sibiu, Brașov și Mureș.

I. Bârsan

Cornățel, **Asociația Breasla Lolelor Lole Agnita**, **Apold Castle**, etc nu putem decât să vă lansăm invitația, să veniți și să le descoperiți!

IA Roșia, Sibiu vă va explica importanța acestor **Semne Cusute** de pe straiele străbunilor noștri, iar **Asociația Monumentum** vă poate explica de ce trebuie îngrijit și protejat patrimoniul pe care oamenii, istoria, locurile și timpul ni l-au lasat moștenire.

P. S. Turul Ciclist al Sibiului străbate zona în fiecare început de iulie!

Dar mai bine aruncați o privire la minunatul material realizat de **Ghid Video Turistic** - Filmul de promovare a gastronomiei locale - un rezultat al proiectului „Cooperare pentru promovarea patrimoniului cultural” implementat de **GAL Podișul Mediașului**, **GAL Dealurile Târnavelor** și **GAL Microregiunea Hârtibaciului**.

Din inima țării, cu drag!

COLEGIUL DE REDACȚIE AGNITA

Colectiv de redacție: **Ilarion Bârsan, Mircea Drăgan, Marius Halmaghi, Bogdan Albu, Cătălin Varga, Dana Zgabercea**
Ioan Vulcan-Agnițeanul

Tipar: **Tipo Trib Sibiu**
EDITURA ETAPE SIBIU
ISSN 2066-8708

Str. P-ța Republicii nr. 19,
Tel.: 0736 621 035
www.gazetahartibaciului.ro
e-mail: barsan.avh@gmail.com
orele 8⁰⁰ - 15⁰⁰